

Металургията е един от най – значимите отрасли в промишлеността с голямо структуроопределящо и районообразуващо значение, защото металургичните предприятия се превръщат в ядра, около които се формират мощни териториално - промишлени комплекси. Отрасъла металургия включва рудодобива обогатяването на рудата и леенето на метали. От икономическа гледна точка той заема централно място тъй като без наличието на черни и цветни метали е немислимо развитието на машино-строенето, енергетиката, строителната промишленост, транспорта, земеделието, бита. Металургията е в основата и на отбранителната промишленост, което прави отрасъла стратегически значим. До Втората световна война на практика не съществуват рудодобива и металургията. Затова и с изграждането на МК в Перник и МК “Кревиговци” продукцията в отрасъла получава силен тласък. Относителният дял се увеличава от 0,5% през 1939 г. на 11,2% през 1995 г. (вкл. 6,3% черна и 5,6% цветна металургия). Общо за периода `39 г.-`91 г продукцията на черната металургия нараства 667 пъти, а на цветната – 576 пъти. През 1997 г. на металургията се пада 14,1% от ОПП, от които на добива на руди се пада ,4% от ОПП.

Металургията се отличава със следните по специфични особености :

Тя изразходва голямо количество суровини (руди, горива, вода, варо-вици, каолин, барит, огнеупорни глини, вторични суровини от черни и цветни метали и др.) в черната металургия рудите за суровини са 75% от себестойността на продукцията, а в цветната металургия те са 69%. Металургията е енергоемък и вадаемък отрасъл. Всичко това налага металургичните предприятия да се из-граждат в близост до големи рудници, до мощни ЕЦ, до възглещни басейни, до водоизточници. Металургията е трудоемък отрасъл (в нея е заета 6% от ра-ботната ръка, ангажирана в промишлеността). Към началото на `98 г. в ме-талургията са заети 40000 души, от които в частният сектор са 4800 души (`96 г. – броя на заетите е 16000 души повече). Тук е заета предимно мъжка работна ръка, работи се при тежки условия, изисква се по-висока квалификация. Металургията се нуждае от мощна техническа и социална инфраструктура (добре развита ЖП мрежа, далекопроводи, водопроводи, газопроводи, складова база, учебни заведения). У нас е създаден институт по черната металургия в София, и институт по цветната

металургия - Пловдив. Металургията има преки производствени връзки с много отрасли : с химията, строителната промишленост , с машиностроенето и др.

Нашата металургия има експортна насоченост. През `97 г. металургията реализира 10,8% от износа на България. Неблагоприятно върху износа през 1998 г. се отразяват ниските цени на металите на световните стокиови борси и по-скъпването на железните руди. У нас е налице висока степен на концентрация на металургичните мощности, което поражда социално – икономически и еко-логични проблеми. Металургията е екологично агресивен отрасъл. Много характерно за металургията е, че технологичните процеси в нея са тясно свързани помежду си. Например за да се пести енергия и транспортни разходи, производеният чугун още докато е топъл се преработва в прокат. За това се предпочитат строителство на големи металургични камбинати. Металургията се разделя на два подотрасъла : черна и цветна металургия.

Към черната металургия се отнасят добивът на железните и мангановите руди производството на чугун, стомана и прокат. Производството на черни метали у нас датира още от средните векове и Възраждането. Добивали са се във Врачанскао, Родопите, в Странджа, Осогово и т.н. през Османското робство най-голям център на черната металургия е Самоков, където се разчита на магнетичните пясъци и водите на р. Искър, на дървесината в съседните планини (Плана, Верила, Рила), на ангарийния труд на селяните. По това време в Самоковско работят 85 примитивни домени пещи (произвеждат чугун) и 21 мартенови пещи (за стомана), които общо произвеждат по 20 т. желязо дневно. След Кримската война (1856 г.) и след Освобождението примитивната черна металургия у нас запада поради вноса на по – евтини и по – качествени метали от Западна Европа. През 20-те години на нашия век при гара Плачковци в Стара Планина започва производство на кокс. С помощта на чужди капитали се изгражда мрежа от минни АД (“Пирин”, “Ерц”, “Югомонтан”) за добив на руди на черни и повече на цветни метали. Почти цялото количество руди се изнася за Германия, тъй като в България липсват преработващи предприятия. През 30 – те години единственото по – значително предприятие, което произвежда от старо желязо по 6000 тона стомана годишно, е в Перник – “Български железни заводи”. По време на Втората Световна война започва годишно да се добиват по 25000 т. железни руди и 80000 т. манганови руди годишно. През 60 – те години 62% от добива на железни руди у нас се осъществява при Крумовското находище (при Елховското поле). През `53 г. започва работа завода в Перник с две мартенови пещи. През `63 г. влиза в експлоатация най – големият наш металургичен комбинат при “Кремиковци”.

Днес по производство на чугун и стомана България се нарежда между средноразвитите страни в Европа. През `97 г. България произведе 264000 т. железни руди при 100% метал, 14200 т. манганови руди при 100% метал, чугун и феросплави –

1654000 т., стомана – 2682000 т., прокат (валцувани черни метали) – 2242000 т., стоманени тръби – 65000 т., кокс – 1239000 т.. През 1991 г. е учредена браншова камара на българската металургия, в която влиза 31 Търговски дружества за черни и цветни метали и свързаните с този бранш научни и ремонтни предприятия. През `92 г. производството на черни метали намаля наполовина в сравнение с `89 г. През `89 -`92 г. производството носи големи загуби, съкращава се работната ръка, работи се с държавни дотации, не достигат средства за решаване на екологичните проблеми. През 1994, 95, 96 г. западните страни започнаха да се освобождават от екологично мръсните си металургични производства и предпочитат да внасят готов метал от източна Европа (в частност България). Това помогна на “Кремиковци” и фирма “Стомана” – Перник да произвеждат и изнасят големи количества черни метали. Черната металургия се превърна в печеливш отрасъл. Валутните постъпления спомогнаха за поэтапна модернизация и решаване на еко-логичните проблеми. През 1996 – 1997 г. в черната металургия бяха изпитани временни затруднения (недостиг на скрап), задлъжнялост към банки, частична загуба на някои пазари. От края на `97 г. и през `98 г. се възприе линия на съ-кращаване на български стоманодобив поради малкото свободни международни и вътрешни пазари. До 1997 г. износът на стомана обхващаше 70 - 80% от производството. Сега износът ще спадне на 50% от производството. От 25000 работещи (“Кремиковци”, Перник, Дебелт) ще останат на работа 13 – 14000 души, а останалите ще бъдат преквалифицирани. Сега производството е печелившо, но заради старите дългове са на загуба.

В България има ограничени запаси с ниско метално съдържание на хромови руди (18%). Находищата са пръснати, нямат компактен характер. По големи находища има в Крумовградско (селата Аврен и Голямо Каменяне) и Асеновградско.

България разполага със запаси на нерудни полезни изкопаеми, свързани с металургичния процес. От тях най – голямо значение имат доломитните ва-ровици, които се използват под формата на флюси при производството на чугун. Доломитни варовици се добиват в кариерата “Козяка” в Голо бърдо в Кремиковското находище в желязната руда има барит и доломити, които се използват под формата на флюси.

Налага се флотирание (обогатяване) на желязната руда от рудник “Кремиковци”. Флотацията на рудата е междинен процес. Обогатителните фабрики обикновено се строят в близост до рудниците. По такъв начин се намаляват разходите за превоз на рудите, перспективно и себестойността на получения метал. Концентратите имат значително по – високо метално съдър-жание – концентратът от Кремиковското железорудно находище с 48,5% сред-но метално съдържание. Фотацията на железните руди се осъществява в “Кремиковци” и Чипровци, след което се преработва в МК “Кремиковци” и във фирма “Стомана Перник”

Началото на черната металургия у нас се поставя през 1953 г. с пускането в действие на две сименс – мартинови пещи и на сортопрокатният цех в МЗ Перник за производство на стомана. С разкриването на запаси на железни руди в района на “Кремиковци” през 1955 – 1958 г. в Перник са построени 2 домени пещи, в резултат на което в завода започва производство и на чугун, а по – късно и на прокат – след пускането в експлоатация на листопрокатния цех. По този начин заводът прерасна в комбинат с пълнен металургичен цикъл.

През 1963 г. у нас е открит най – големият комбинат за производство на черни метали “Кремиковци”. Той се развива на базата на най – голмото желе-зородно находище, на базата на вноса на руди и металини блокове от Русия, Украйна, Алжир, които перанасят по море чрез пристанище в Бургас или по р. Дунав чрез пристанище Лом. Разчита се на свои кладенци, разчита се на ел. енергия от ТЕЦ край София, кокса произведен от черните въглища на “Балканбас” и на вносен кокс. През последните години “Кремиковци” заменя кокса с природен газ, идващ от газопровода от Русия, защото газът е по – калоричен и по – екологичен, разчита се на варовиците от гр. Сливница (Со-фийско), на гъстата транспортна мрежа на Софийското поле, на трудовите ресурси на София и околните селища. В “Кремиковци” е развит пълният мета-лургичен цикъл: подготовка на суровините (вкл. Рудник за добив на железни руди по открития способ) ; домено производство (използват се 3 домени пещи за производство на чугун) ; стоманодобивно производство (използва се чугун, старо желязо, легиращи менали ; вкл. 3 стоманодобивни цеха) прокатен (при него се извършва горещо валцуване, студено валцуване, тръбопроводно производство, винкелни, ламарини (вкл. бяло тенек) , арматура отливане на детайли.

“Кремиковци” има още и ремонтно - механичен завод, който произвежда оборудване за комбината. Има своя ТЕЦ и научна лаборатория. “Кремиковци” е разположен на 24000 дка. и в него работят 16000 души. Комбината има капацитет да добива до 3 млн. тона руда годишно ; 1,8 млн. тона чугун ; над 2 млн. тона стомана ; 2,5 млн. тона прокат и още много разнообразни химически суровини. “Кремиковци” е едно истинско изключение в световната практика, защото преработва железни руди с много ниско метално съдържание. “Кремиковци” натоварва транспортната мрежа в Софийското поле, замърсява въздуха, почвите, създава демографски промени.

Фирма “Стамана” – Перник е открита през 1953 г. разчита се на ка-фявите въглища на Пернишкия басейн и Бобов дол, на електро – производството на ТЕЦ, водите на язовир Студена ; на близостта до Кремиковското желе-зородно находище, на близостта до София ; осигурява и квалифицирани кадри, разчита се на транспортната мрежа на

Софийското и Пернишкото поле. Причините за откриването на първия наш голям металургичен комбинат е, че Перник през 40 – 50-те години бе най – големия въглероден център в България, който изпращаше влакови композиции, натоварени с въглища за цялата страна, а на връщане 40% от вагоните пътуваха празни. След откриването на мета-лургичния комбинат, вагоните започнаха да се пълнят със старо желязо от ця-лята страна с посока Перник. Първоначално в Перник са построени две марте-нови пещи. По – късно и 2 домени пещи. До `90 г. 90% от продукцията на комбината е за вътрешния пазар, а 10% за износ. През последните години е обратно. Специализацията на “Стомана” Перник е в електростомани, горещо валцувани стомани и феросплави. Изнася в 30 държави, има собствен сер-тификат за високо качество. През 1992 г. работи само с 35% от капацитета си, а по- късно (95 – 97 г.) с пълнен капацитет. Сега фирма “Стомана”произвежда до 30% от чугуна и до 50% от стоманата у нас.

Комбинатите “Кремиковци и “Стомана” – Перник образват общо един отраслов район , те взаимно употребяват продкцията си, разменят помежду си и работна сила. Недостигът на суровини и горива и трудната им превозимост налага концентриране на производствени мощности в София и Перник. По тези, причини дообработването на чугуна от МК “Кремиковци” се осъществява в чугунолеярния завод край Ихтиман (при с. Живково), на прокат – в завода за метални изделия (телени въжета) в Роман. Като общо в Софийско – Пер-нишкия подрайон се произвеждат над 82% от черните метали в страната.

Фирма “Промет” при Дебелт – първоначалният проект е в Дебелт да се произвежда до 4 млн. Тона дребносортова стомана годишно и прокат от вносен чугун. В следствие на икономическата криза в Дебелт функционира само един прокатен стан. Открит е през 1988 г. Изградена е ЖП линия от Бургас до Дебелт. Във фирмата работят около 1000 души. Основните причини за изграждането на металургичното предприятие при Дебелт са :

-да се съкратят транспортните разходи при вноса на метали и горива от Русия и Украйна

-да се активизира стопанският живот на Югоизточна България и преди всичко на Странджанския край

-да се осъществи интегграция между черната металургия и нефтохимията

Работи с италианска техника, работи по немски и английски стандарти ; работи със силно намален капацитет поради недостиг на суровини. Има големи дъл-гове към НЕК , “Булгаргаз”. Това предприятие се специализира в произ-водството на прокат.

С цел деконцентрацията на промишлените мощности през 70 – те и 80 – те години бяха изградени чугунолеярни заводи в Ихтиман – (“Чугунолеене” –АД), в Раковски (Пловдивско), в Стара Загора – (Прогрес), във Враца, в Ловеч, в Плевен, Септември – “Стоманени тръби”, в Русе – “Жити” (произвежда тел); в Роман – “Метизи” (телени въжета), в Севлиево (битова арматура) и в Свиленград ; Ковашко – пресови детайли (в Стара загора – “Пресков” ; в Габрово, в Шумен, в Карлово, Момчилград.

Фирма “Манган” при при Оборище е малка, но с големи переспективи.

Понастоящем България изнася предимно обикновена стомана, а внася някои специални висококачествени стомани. Необходимо е с предимство да се развива миниметалургията, да се разширява асортимента от произвежданите черни метали (неръждаеми стомани, високоякостни стомани, шевни и без-шевни тръби, ламарини). Осъществяването на мащабните енергийни проекти за изграждане на газопроводи и нефтопроводи ще повиши търсенето на тръби. Необходимо е внедряване на нови технологии : технология за кислородно – конверторна стомана (намаляване въглерода в течния чугун), технология за производство на електростомана (топене на чугун чрез мощна електрическа дъга и така получената стомана се отличава с висока чистота и здравина), технология “прахова металургия” (получаване на метали чрез пресоване на метални частици)

Черната металургия силно намали темповете си на развитие в условията на преход от централизирана планова икономика към пазарно стопанство. Продукцията и намаля на 80,6% през периода 1990 – 1995 г. През 1995 г. в страната са добити 270 хил. тона железни руди и 5,6 хил. тона чугун и феросплави, 2724 хил. тона стомана и 2252 хил. тона валцувани черни метали.

Необходимо е оползотворяване на вторичните суровини, по – малко брак в производството, по – точно оразмеряване и рязане на металите. Налага се да се увеличи делът на крайният продукт (констрктивни метали, легирани стомени, топло и

стдено валцувани черни метали, поцинковани лнамарини, шевни и безшевни тръби, бяло тенеке и ламарини с пластмасово покритие).

Изменението на производството на черни метали може да бъде представено със следната табл..

Основни производства на черни метали (хил. т.)

производство (хил. т.)

1989г.

1990г.

1991г.

1992г.

1995г.

1997г.

желязна руда

483

321

182

239

270

264

манганова руда

11

11

7

7

5,6

14,2

чугун и феросплави

1523

1159

971

853

1614

1654

стомана

2899

2184

1615

1551

2724

2628

прокат

3029

2156

1306

1315

2252

2242

Цветаната металургия е важен промишлен отрасъл. Тя се отличава с някои особености : по – ниско метално съдържание в рудите на цветни метали налага да се извършва флотация (обогатяване) на рудите. Концентратът, получен след флотацията, е с по – високо метално съдържание – 12 – 15% меден, 52% - цинков, и 70% - оловен концентрат. Експлоатацията на рудите на цветни метали по нашите земи датира от дълбока древност. Най – старото обработено злато е намерено във Варна. Най – напред у нас започва експлоатацията на оловноцинкови руди в района на Чипровци. През Средно-вековието мед се добива в Странджа, Малко Търново, Созопол. След Освобождението с помоща на чужди капитали се разработват най – достъпните и най – доходоносни находища в Източните Родопи (Мадан, Рудозем, с. Ерма река, Лъки, Маджарово, с.Звездел и др.). В тях се добиват 70% от оловно – цинковите находища в страната. При с. Устрем (Тополовградско) се добиват полиметални руди. Други находища - Панагюрско, западна Стара планина, Бургаско. През 1903 г. френска фирма започва разработването на медни и оловноцинкови руди при мина Плакалница (Врачанско). При гара Курило (Ис-кърския пролом) се изгражда предприятие за олово, при гара Елисейна предприятия за черна мед, при Кърджали фабрика за олово и цинк. По – късно някои от тези предприятия фалират, а други работят с прекъсване.

През 1954 г. започва работа българо – съветско дружество “Горубсо”. След 1960 г. започва осъществяването на пълен металургичен цикъл нас. По-ради голямата си чистота произведените у нас цветни метали са търсени на международните пазари. Характерно за рудите на цветните метали нас е, че те се отличават с твърде ниско метално съдържание (1 – 2%). Това налага тяхното обогатяване, което задължително се осъществява в близост до рудните находища, за да се спестяват транспортните разходи и в близост до водни басейни, защото обогатяването е водоемко. Получените рудни концентрати имат средно метално съдържание при медните руди – 20%, при цинковите руди – 52%, при оловните – 70%.

Българската руда е многометална и това налага нейната комплексна пре-работка. От използваните вторични суровини в цветната металургия най – голям е делът на акумулаторния скрап. От преработката на рудите се произвеждат и ценни химически суровини. Производството на цветни метали изисква и голямо количество ел. енергия и затова металургичните предприятия се изграждат в близост до ЕЦ. Производственият процес в цветната металургия се отличава с многоетапност : пещен етап, конверторен етап, рафиниране, хидро-лиза, електролизен етап. Обикновено всички тези етапи са концентрирани в един металургичен комбинат. Особено ефективно е комбинирането на металургията с химията за производство на киселини , амоняк, средства за растителна защита и т.н. Неблагоприятна е тенденцията нас да се използват все по- бедни на метално съдържание руда. Това изисква все по – големи производствени разходи, все

по – сложни технологии за извличане на метал от рудата, големи количества спомагателни реагенти и др. Поради влошените геоложки условия, икономическите условия много от нашите рудници са губещи, някои от тях се закриват, консервират. Нараства вноса на рудни концентрати (вече 1/3 от рудния концентрат е вносен). През последните години под натиска на екологични организации сега в металургичните предприятия се изпълняват програми за модернизация и по – голяма екологична сигурност.

През годините между двете световни войни в страната ни нямаше цветна металургия в истинския смисъл на думата. Единствено при Курило под закрилата на държавата е построено предприятие за производство на олово и цинк. Малки количества мед се произвеждат и в завода при гара Елисейна. Изградени са няколко малки предприятия за обогатяване на рудите главно с цел лесното им транспортиране зад граница.

След Втората световна война се построени два завода за цветни метали : за олово и цинк – оловно – цинков завод (ОЦЗ) в Кърджали и Комбинат за цветни метали (КЦМ) край Пловдив. В КЦМ се извличат не само основните цветни метали (олово и цинк), но и молибден, волфрам кадмий, хром, никел, както и редки метали като индий, галий, германий и др. (общо 18 метала).

Предприятия за производство на медни концентрати :

Най – голямото открито находище за медни руди притежава фирмата “Елаците – Мед” в трополския дял на Стара планина. Добитата руда с транспортър се пренася през тунел под тара планина до обогатителната фабрика в Челопеч. Понастоящем се разширява и рудодобива при Челопеч. На север от Панагюрище е изграден минно – обогатителния комбинат “Медет”, на югозапад от Панагюрище е “Асарел” като те са обединени във фирма “Асарел – Медет”. На юг от Панагюрище са и мините “Радка” и “Елшица”. Рудите на цветни метали от западна Стара планина се преработват при гара Елисейна.

Черната мед, произведена в завода край гара Елисейна, се дообработва в Металургичния комбинат при Пирдоп. В комбината е внедрена съвременна технология за производство на електролитна мед, работи цех за извличане на злато и фабрика за преработване на шлаките. Оттук медта се преработва в Комбината за обработка на цветни метали на гара Искър (София). Слитъците, или блоковете от олово, мед цинк и

други метали, се обработват във вид на прокат (листове и профили) от цветни метали. Южно от Бургас е фирмата “Бургаски медни мини” който произвежда и меден концентрат.

В медодобивния комбинат “Пирдоп” (Пирдоп) се претопяват медните концентрати. Специализиран е в производството на електролитна мед, черна мед, катодна мед, кадмий, живак, бисмут, селен, злато, сребро, сярна кесилина, меден сулфат. Пуснат е в производство `57 г. (25000 т. капацитет мед), разширява се през `64 г., а сега вече има 120000 т. капацитет. През `97 г. 56% от медодобивния комбинат “Пирдоп” е продаден на белгийска компания “Юнион Мениер Мед”.

Фирмата “Енергокабел” в София произвежда медни и алуминиеви стоманени неизолирани проводници. През `97 г. България произведе електролитна мед 34500 т., олово 72600 т. , цинк – 70400 т., алуминий – 3127 т. и калай – 8 т..

Медта у нас се използва преди всичко за производството на проводници, оловото за акумулатори, а цинка за подцинковане на водопроводните тръби, ламарина, арматура. Производство на оловно цинков концентрат се извършва при Рудозем, при Маджарово, Лъки, Златоград, край Кюстендил се намира минно обогатителният комбинат “Осогово” АД при Чипровци, Враца, при Тополовград (с. Устрем) се намира минно обогатителната фабрика Топо-ловград, която се спира поради неефективност

Производството на олово и цинк се осъществява в ОЦК Кърджали и в КЦМ Пловдив. ОЦК Кърджали влиза в експлоатация през `55 г. Произвежда оловен прокат, цинк, калай, кадмий, бисмут, сплави (оловно – антимонови, оловен минимум), сярна киселина, цинков окис, цинков сулфат, натриев бисулфат ; 40000 т. олово капацитет, 30000 т. цинк, 20000 т. сярна киселина ; общо 52 продукта ; 70% от продукцията е за износ ; 1600 души, в процес на приватизация.

КЦМ Пловдив е открит през `62 г. Освен олово и цинк произвежда и мед и 18 вида редки и благородни метали. 80% от цинка и 70% от оловото се изнасят чрез борсите в Лондон, Мадрид и Триест. От отпадъците се произвеждат препарати за растителна защита във фирма “Агриа” – Пловдив. През `98 г. се водят остри дискусии и трудови конфликти относно закриването на “Горубсо” като едно от най – губещите дружества у нас.

Нуждите на страната от алуминий, алуминиеви профили и алуминиево фолио непрекъснато растат. Те намират широко приложение в електронната, електротехническата, промишленост, в машиностроенето, строителството в хранително – вкусовата промишленост.

Алуминият е един от най – търсените метали в света, тъй като има редица положителни качества : по – лек от всички широко потребявани метали, лесно се обработва, силно устойчив на корозия, добър проводник на електричество, по – евтин от медта, ковък, влиза в сплави с други леки цветни метали. Във връзка с това в Шумен е изграден завод за алуминиеви профили и алуминиево фолио. Тъй като България не разполага с алуминиеви руди и затова разчита на внос от Унгария, Словения, областта Карелия (Русия). През 1995 г. в него са произведени 3767 т. алуминий и 11 т. калай.

Най – големия производител на алуминиеви изделия у нас е шуменската фирма “Алумина” тя произвежда алуминиеви опаковки, фолио, алуминиева дограма, алуминиеви джанти, стълби, алуминиеви кабели, алуминиеви радиа-тори и други.

В Плевен фирма “Алуком”, в Брезник “Алуминиева дограма”, Разград – “Дружба” и т.н. Алуминият притежава ценни качества – той е добър проводник, по – евтин е от медта, лесно влиза в сплави, лек, ковък и т.н..

Изменението на производството на цветни метали може да бъде представено със следната табл..

Основни производства на цветни метали (хил. т.)

Производство (хил. т.)

1989г.

1990г.

1991г.

1992г.

1995г.

1997г.

Олово

101,5

66,6

56,6

53,1

59

72,6

Цинк

95

75,5

51,6

57,8

59

70,4

Електролитна мед

60,9

55,8

12,8

18

29,1

34,5

Калай

64

64

3

23

11

8

Райони на металургията

В България са формирани 3 металургични района. И 3-те имат развит пълен металургичен цикъл и произвеждат редки и благородни метали.

1. Софийско – Пернишки район – той е най – мощният. Произвежда над 95% от черните метали. Представен е от фирмите “Кремиковци”, “Стомана” – Перник, предприятията в Ихтиман “Чугунолеене”, “Нови Искър” – ОЦМ, Роман – “Метизи”, “Елисейна” и др.

2. Родопски район – той е специализиран в производството на олово и цинк : КЦМ – Пловдив, ОЦК Кърджали и рудообогатителни предприятия при Рудозем, Лъки, Маджарово, Златоград, фирма “Стоманени тръби” – Септември.

3. Средногорски район – той е специализиран в производството на мед; медодобивен комбинат “Пирдоп”, а и обогатителните предприятия при Медет, Асарел и Челопеч.

Задачи, проблеми и перспективи пред българската металургия :

Необходимо е въвеждане на пазарните принципи на управление в отрасъла металургия. С цел повишаване на икономичността и екологичната ефективност на металургията в ход е реструктуриране, в следствие на което някои флотационни фабрики ще се закрият, а други ще се модернизират. Металургията изпитва остра нужда от инвестиции и реинвестиции. Интегрирането на България към ЕС изисква спазване на определени квоти за производство и износ на метали и спазване на екологични спогодби. Необходимо е да се създадът свръх чисти метали за нуждите на електрониката. Необходимо е да се намали безработицата в отрасъла и преквалификация на освободените работници с цел осигуряване на тяхната трудова заетост. Да се намали задлъжнялостта на металургичните предприятия към банките, НЕК, Булгаргаз. Нужно е внедряване на технологии за непрекъснато леене на металите, създаване на устойчиви на корозия метали и сплави, разнообразяване на асортимента, внедряване на безотпадъчни технологии, строеж на пречиствателни съоръжения. Сnižаване на енергоемкостта и водоемкостта на производството. Да се пресекат кражбите и спекулата с цветни метали у нас. Необходимо е произведената българска руда да не се изнася в чужбина, а изцяло да се преработва от българските предприятия. Министерството на промишлеността планира до края на века увеличаване производството на електролитна мед, олово, редки метали и ускорено разработване на нашите златни находища.

